

viziunea plină de umor și temperament a lui Virgil Oprina, interiorizatul *Music Traffic Controller* aparținându-i lui Wolfgang Fuchs și din nou neastâmpărul funciar al lui Andrei Kivu, care de această dată s-a numit *Mix Down*.

Aducând aminte asemenea vieții că valoarea clipei poate cuprinde un univers de alte universuri, Improvizația fie ea pornită de la un concept – Improvizație Conceptuală ar putea fi un nume legitim dat acestui fel de muzică – sau nu (deși mult mai greu de imaginat), reprezintă un gen ce poate fi propriu oricărui stil muzical. Aplicat genului electro-fusion de către muzicienii grupului Pro Contemporania în studioul Alfred Alessandrescu al Radiodifuziunii Române, acest tip de discurs muzical reprezintă o nouă etapă de căutări ale unor posibile răspunsuri la o întrebare mai nuanțată: „și mai ce poate fi muzica ?”

Oltea ȘERBAN-PÂRĂU

„Vocile” flautului sau Pierre Yves Artaud

Prezență marcantă în festivalurile internaționale, aproape „românizat” prin contactul neîntrerupt cu mediul artistic românesc, fie cu compozitorii din diaspora

fie cu cei din țară fie cu scenele de concert autohtone, flautistul Pierre Yves Artaud și-a arhitecturat recitalul din cadrul „Săptămânii Muzicii Contemporane” 2006 ca pe un gest interpretativ închinat instrumentului său. Monologând sau dialogând cu clarinetul, pianul sau viola (ori cu toate trei simultan), flautul suveran (tratată, bineînțeles, sub forma familiei de instrumente cu care Pierre Yves Artaud „se joacă” lejer, preocupat permanent să-și îmbogățească propriul arsenal de culori) parcurge repertoriul ca pe o hartă a atitudinilor stilistice cu minime și maxime tensionale,

desenând o traiectorie ce-l pune în valoare pe deplin.

Invitații săi: clarinetul (mănuit sensibil și precis, cu deosebit profesionalism, de către **Dan Avramovici**), pianul (în ipostaza de partener acompaniator, urmărind atent intențiile solistice – în versiunea lui **Dolores Chelariu**) și viola (cu **Ladislau Csendes** dând „replica” celor două instrumente de suflat într-un puzzle fonic cu multiple valențe acustice) au contribuit la metamorfozarea suitei de repere componistice într-o formulă spectaculară unitară, a cărei axă de simetrie era, evident, personajul principal – flautul. Am aplaudat, în această ordine de idei, ineditul unor demersuri precum cel al lui Klaus Huber („*Ein Hauch von Unzeit III*”)

ce implică, alături de flaut, clarinetul și viola într-un demers-mixtură de canon strict și aleatorism, invitând protagoniștii să-și utilizeze potențialul re-creator pentru a „comenta”, sincronizându-se cu originalul, partitura pretext a flautului. Nu mai puțin s-au situat „*Filigranele*” lui Yoshihisa Taira pentru flaut și pian, un logos muzical evolutiv, bine argumentat, atât la etaj paradigmatic cât și la cel sintagmatic, *Duo-ul* lui Eric Tanguy – „variațiuni postmoderne pe o temă hedonistă” într-o monostructură cu rădăcini neoclasiche și alură contrapunctică.

Cum era și de așteptat, cele trei piese solo „de rezistență” ale programului: „*Piccola sonata*” de Dan Voiculescu, „*Dizzy Divinity I*” de Horațiu Rădulescu și „*Ma maniere de nuit*” semnată de Alain Banquart au completat remarcabil figura unui instrumentist virtuoz și totodată profund implicat, dincolo de palpabilul sonor, în redarea conotațiilor intime ale textului. Flautistul francez a pus în evidență universul modal cu rădăcini folcloric-arhaice din *Sonata* lui Dan Voiculescu, caleidoscopul registrelor cromatice minuțios urmărite și schițate la etajul parametrilor fonici de către Horațiu Rădulescu în „*Dizzy Divinity*” (sub forma unui tip sinuos de ascensio, posibil de ancorat în neo-bizantin), precum și continuitatea traiectoriei monodice „foarte simple și foarte complexe în același timp” datorită parcurgerii treptate, dintr-o singură respirație, a întregii scale de înălțimi și nuanțe pe diferite tipuri de flaut din „*Ma maniere de nuit*”.

Magician special al flautelor, după ce cu două seri înainte încântase publicul Studioului „Mihail Jora” cu o versiune de excepție a *Vocii naturii* din „*Erosion I*” de Y. Taira, Pierre Yves Artaud a ținut să-și impresioneze și de această dată auditoriul român, generând dorința de a-l revedea cât mai curând.

Loredana BALTAZAR

Premiul de compoziție APERTO

Protagoniști ai unei noi tentative – reușite și de această dată – de a transforma decernarea premiului concursului de compoziție care-i poartă numele într-o festivitate „cu greutate”, proprie adresării internaționale a competiției, Trio APERTO au pregătit, pentru cea de-a doua parte a matineului duminical deschis de Pierre Yves Artaud, și un microrecital variat.

Ladislau Csendes (vioară, violă), Dan Avramovici (clarinet), și Dolores Chelariu (pian) demonstrează, de fiecare dată când se află în fața publicului, că reprezintă – nu doar prin titulatură – o poartă „deschisă” muzicii contemporane românești către afirmarea sa mondială. Iată unul din motivele pentru care cei trei au ales ca Premiul APERTO 2006 să fie decernat de către o personalitate cu gabarit internațional, un creator român de marcă, posesorul unui cuvânt „greu”, ca model original, în componistica celei de-a doua jumătăți a secolului XX: Stefan